

Hai cô gái và hai cục bứu

Xưa có một cô gái con nhà nghèo khó, không may cho cô là khi sinh ra đã mang một cục bứu ở mặt. Người càng lớn, cục bứu càng to, vì vậy nhan sắc của cô thua em kém chị. Tuy nhiên cô gái không lấy thế làm buồn, suốt ngày vẫn thường vui đùa ca hát.

Một buổi trưa hè, cô theo bạn lên rừng kiếm củi. Vì mãi mê tìm nấm, cô vui chân quá bước vào rừng sâu, quên băng mắt trời đã về chiều và mây thì đang kéo tới mỗi lúc một đen sầm, báo hiệu một cơn dông sắp tới. Quả nhiên khi cô định trở về để gặp chúng bạn thì không kịp nữa. Gió thổi mạnh làm cây rừng xào xạc, cành khô gãy rãng rắc, những giọt mưa hắt vào mặt. Bất đắc dĩ cô phải tìm chỗ ẩn. May làm sao cô chạy kịp đến một gốc cây cổ thụ, thu mình chui vào một cái hốc để tránh mưa. Nhưng đến lúc mưa tạnh bước ra khỏi hốc thì trời cũng đã tối mịt. "Các bạn ta bây giờ chắc đã rủ nhau về cả. Đường rừng lại tối đi một mình thật là đáng sợ. Thôi đành ở đây đợi sáng, không còn cách nào khác". Nghĩ vậy, cô dọn lại chỗ hốc sạch sẽ rồi lách mình vào đó nằm nghỉ, không quên đặt bó củi chắn cửa để đề phòng thú dữ.

Đến khuya, có những tiếng hát, tiếng cười và tiếng đàn sáo làm cho cô tỉnh giấc. Cô nhìn ra thấy trăng sáng như ban ngày. Ở một bãi đất bằng phẳng phía bên kia gốc cổ thụ có một đám người đang múa hát vui vẻ. Cô bước ra khỏi hốc. Thoạt đầu cô cứ ngỡ là một đám người đi rừng nào đó lên đây sớm ngồi đợi trời sáng nên bày ra múa hát mua vui. Nhưng khi nhìn kỹ thì hoá ra không phải. Đó là những người hình dung dị thường, ăn mặc khác lạ, có những bộ mặt đen đúa đầy lông lá gớm ghiếc. Cô gái bụng bảo dạ: "Đúng là một bọn quỷ", và cô bồng rùng mình, nhưng rồi cô liền đánh bạo bước lại nấp sau cây cổ thụ rình xem. Bọn quỷ vẫn múa hát không biết có người đang rình mình. Giọng hát của chúng không hay nhưng thật là vui làm cho cô vui lây. Cho nên cô cũng lẩm bẩm hát theo bằng một giọng nho nhỏ trong cổ họng. Dần dần hứng lên, tự nhiên cô cất cao giọng, quên băng là mình đang nấp.

Nghe tiếng hát, bọn quỷ bỗng im bật. Rồi cả bọn ùa nhau đến gốc cây. Một đứa nói:

- Hà hà, khá quá! Ra đây, ra đây, ta cùng hát cho vui.

Rồi chúng dắt cô ra bãi, bảo cô hát tiếp. Cô lấy can đảm hát lại bài hát vừa rồi. Giọng cô rất ngọt làm cho bọn quỷ phải lắng nghe. Xong một bài, chúng tấm tắc khen ngợi rồi nhảy múa thích thú. Chúng lại đưa những quả sim, quả ôi mời cô ăn. Ăn xong, lại bảo cô hát tiếp, rồi chúng còn lần lượt đàn hát và nhảy nhót suốt đêm.

Tiếng gà rừng gáy buộc bọn quỷ phải ngừng cuộc vui. Một đứa bảo:

- Cô hát hay quá! Tối mai đến đây hát nữa nhá!

Cô gái đáp:

- Cái đó thì cũng còn tùy.

Nó kêu lên:

- Ấy, còn tùy thế nào? Chúng mày ơi! Ngộ tối mai cô ấy không đến thì sao?

Một đứa chỉ vào cái bấu:

- Ta hãy giữ lấy cái này, chắc là của quý. Mai cô đến đây mà lấy nhé!

Nói xong phẩy tay một cái, rồi cả lũ biến đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau cô gái ra về, lòng mừng khắp khởi. Cục bấu đã được bọn quý lấy đi một cách thần diệu, làm cho cô trở nên nhẹ nhõm. Gặp ai cô cũng kể chuyện tối hôm trước cho họ nghe. Chẳng mấy chốc, tiếng đồn đã lan khắp đầu đường xó chợ. Một cô gái con nhà phú ông ở làng bên cạnh cũng không may mang một cục bấu trên mặt, khi nghe câu chuyện, cô này vội vàng đến gặp cô kia xin chỉ chỗ cho mình đi thay, hy vọng nhờ lũ quý nhỏ cho cái bấu xấu xí trên mặt. Cuối cùng, cô gái nhà phú hộ cũng tìm được đến gốc cây cổ thụ nọ và nấp sẵn trong hốc cây. Nửa đêm, bọn quý hiện ra dưới ánh trăng. Chúng tìm đến chỗ cô gái nấp:

- Nào, cô hãy xuống hát với chúng tôi đi!

Vốn quen thói gắt gỏng, lại thấy những cánh tay lông lá giờ ra kéo lấy áo, cô vội gạt đi:

- Buông ra đã nào, tránh để cho tôi xuống. Ôi, kinh tởm!

Rồi cô cũng nhảy xuống khỏi hốc, nhưng vẫn tỏ vẻ sợ hãi, góm ghiếc, không dám lại gần lũ quý. Cô để cho chúng giục hai ba lần mới cất giọng hát, song nét mặt thì không được vui. Giọng của cô cũng vì thế mà mất tự nhiên. Mỗi lần cô cố gắng cất cao thì giọng lại the thé, nghe chẳng hay ho gì. Cô mới hát được một bài, bọn quý đã tỏ ý không hài lòng! Một đứa nói:

- Hôm qua hát hay thế, sao bây giờ thì chán ngắt! Thôi cô về đi cho rảnh.

Cả lũ quý đồng thanh:

- Phải đấy, về đi!

Tiếng đuổi của lũ quý nhao nhao làm cho cô gái phật ý, quay lưng trở lui. Nhưng mới đi được mấy bước, cô đã nghe có tiếng chạy theo: Này cô kia, trả lại cô cái làm tin hôm qua.

Cô vừa ngoảnh lại thì thấy có vật gì mềm nhũn văng vào má. Sờ tay vào mới biết bây giờ không phải là một mà có tới hai cục bấu.